

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 167.

Femte Session.

51de Møde.

Tirsdagen den 13de December.

(Fortf.)

Monrad: Det er ikke lykkedes mig at faae en klar Anskuelse om, i hvilken Forbindelse Rægtelsen af visse Summer, saaledes som den ærede Finantsminister troer, staaer med den Bestemmelse, at det Overskud, som fremkommer paa Kongeriget Danmarks Budget, ene tilhører dette. Jeg indseer ikke, hvilken Forbindelse der er derimellem, og det vilde vist være de fleste af Rigsdagens Medlemmer kjært, om den ærede Finantsminister udviklede, hvilken Forbindelse der er imellem disse to Ting, hvorledes nemlig det, at der er blevet nægtet Krigsministeren Summer, som man her har anseet det for nødvendigt at nægte ham, kan have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalet om, at det fremkomne Overskud ene tilhører Kongeriget Danmark.

Finantsministeren: Jeg troer, at Spørgsmaalet ikke staaer saa uklart, som den ærede Rigsdagsmand for Diebliffet synes at antage; men jeg skal gjerne søge at klare det, saavidt det er mig muligt. For det Første maa jeg gjøre opmærksom paa, at min Hovedbetragtning støttede sig ikke alene dertil, at der havde fundet en Rægtelse Sted af Udgifter, vedkommende Krigsministeriet, hvorved Regjeringen ikke troede at kunne acquiescere, men den støttede sig hovedsagelig derpaa, og det er egentlig den constitutionelle Side af Sagen, at for Diebliffet beregnes ikke blot de fælles Udgifter, men de bevilges tillige af Kongerigets særlige Repræsentation. **Monrad:** En vis Deel! Jeg skal nu med Hensyn til den særlige Forbindelse, som den ærede Rigsdagsmand ikke kan see, at der er

mellem det foreliggende Spørgsmaal og Rægtelsen af Summer til Krigsministerens Budget, søge at udtrykke mig saa populært, som det er mig muligt. Lader os for det Første antage, at dette Finantsforslag, saaledes som det er vedtaget af Folkethinget, i det Væsentlige ligeledes blev vedtaget af Landstthinget, altsaa med en lignende Nebfættelse af de Udgifter, hvilke Regjeringen fra sit Standpunct anseer for nødvendige for Krigsministeriets Bedkommende, og at et saadant Finantsforslag, uagtet denne Betragtningssmaade fra Regjeringens Side, dog erholdes kongelig Stadsfættelse, altsaa bliver Finantslov; lader os dernæst antage, at der ifølge denne efter Regjeringens Mening for Enappe Finantsbevilling bliver paa Kongerigets Finantslov, i Henhold til den epistillede Beregningsmaade, et Overskud af 200,000 Rbd., saa er det ganske vist, at, hvad enten denne § 38, som af Udvalget er foreslaaet, antages eller ikke, og, hvad enten den gaaer over i den endelige Finantslov eller ikke, kan der af Regjeringen fortiden ikke røres ved de 200,000 Rbd. uden en Tillægsbevilling af Rigsdagen; dette er ganske vist, det ligger allerede i vore bestaaende Forsatningsforhold, derom behøves der ingensomhelst Paragraph at optages. Men nu forekommer det mig, at der er en praktisk Forskiel derimellem og imellem ligefrem at sige, at det Overskud, som saaledes kommer ud ifølge en Finantslov, som af Regjeringen ikke ansees for tilfredsstillende, skal alligevel tilhøre Kongeriget, uagtet Regjeringen maaskee seer sig nødt til, ved Hjælp af de øvrige Midler, hvorover den kan disponere, og som ligge udenfor den danske Rigsdags Omraade, at afholde endeel af de Udgifter, som den saaledes ikke her har kunnet faae bevilget, hvortil Regjeringen naturligtvis er ligefrem beret-